

РЕШЕНИЕ

№ 4701

гр. София, 12.07.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 14 състав, в публично заседание на 19.06.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Пламен Горелски

при участието на секретаря Илияна Янева, като разгледа дело номер **3907** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Съдебното производство е по реда на чл. чл. 145 – 178 от Административнопроцесуалния кодекс, вр. Закона за министерството на вътрешните работи.

Образувано е по жалба от адвокат – пълномощник на С. С. А., против издадената от началника на 01 Сектор „Организация и контрол на пътното движение“, в Отдел „Пътна Полиция“ – СДВР ЗАПОВЕД, № 4332з-313/05.04.2023 г. Със заповедта, на жалбоподателя – младши инспектор, младши автоконтрольор – I степен, в 01 Група „Пътен контрол“, Сектор „ОКПД“ в Отдел „Пътна Полиция“ – СДВР е наложено дисциплинарно наказание „писмено предупреждение“, за срок от три месеца.

Подателят на жалбата не се явява лично. Представяван е от адвокат К. Ч., която: я поддържа; ангажира показания на свидетеля В. И. З. (полицай от състава на автопатрула). С жалбата се твърди материална и процесуална незаконосъобразност на оспорваната заповед, като се счита, че: заповедта е издадена извън сроковете по чл. 195, ал. 1 ЗМВР; не е изпълнено изискването на чл. 206, ал. 1 с.з.; заповедта не съответства на изискванията за форма, съгласно чл. 210, ал. 1 ЗМВР; не са изложени обстоятелства, по смисъла на чл. 206, ал. 2 с.з.; съществува неяснота, относно вмененото нарушение; не са изискани обяснения от служителя; нарушението е маловажно, по смисъла на чл. 198, ал. 2 ЗМВР. Претендира се възстановяване на разноските за водене на делото, за които е представен списък.

Ответникът не се явява, не е представляван и не е заявил становище по жалбата.

Доказателствата, представени изцяло от ответника и приобщени по делото без

оспорване от страна на жалбоподателя, дават основание на Съда да приеме следното, по същество.

Жалбата е процесуално допустима, а по същество е и основателна.

С обжалваната Заповед № 4332з-313/05.04.2023 г., според текста на същата, на жалбоподателя С. С. А. е наложено дисциплинарно наказание „писмено предупреждение“ за срок от три месеца, за това, че: като назначен в наряд по маршрут ПКПД - „П. път“ със служебен автомобил, с посочен регистрационен номер, на 15.09.2022 г., през периода от време 02:37 часа, до 05:37 часа се е намирал в крайпътна територия, в пълен покой и в тъмната част на денонощието, на път ПП 1-6, с което е извършил нарушение на служебната дисциплина, изразяващо се в проявена небрежност в изпълнение на служебните задължения при извършването на контрол на пътното движение, вменени от чл. 39, ал. 1 на Инstrukция № 8121з-749/20.10.2014 г., „за реда и организацията за осъществяване на дейностите по контрол на пътното движение и длъжностната характеристика. В тази връзка дисциплинарното обвинение, с оглед чл. 39, ал. 1 от Инstrukцията конкретно е за това, че (цитати, с корекции на правописа): по т. 1 на чл. 39, ал. 1 „наблюдение на движението“ – „от направената GPS справка и прегледаните записи с видеоинформация от АИС, екипът се намира в крайпътна територия извън платното за движение, в тъмната част на денонощието, откъдето не може да наблюдава движението по пътищата, включващо изучаването, анализирането и оценяването на обстановката на територията на поста и участъка, интензивността на движението, характера на нарушенията, ПТП и последиците от тях“; по т. 2 на чл. 39, ал. 1 – „видимо присъствие“ – „от направената GPS справка и прегледаните записи с видеоинформация от АИС, екипът се намира в крайпътна територия извън платното за движение, в тъмната част на денонощието, откъдето не прилага принципа на видимото присъствие, имащо за цел целенасочено да се въздейства върху участниците в движението за недопускане на нарушения на правилата за движение, като се прилага на рисковите участъци от пътя, на местопроизшествия, на места, засегнати от бедствия или производствени аварии, при заградителни, спортни, масови и други мероприятия“; по т. 3 на чл. 39, ал. 1 – „контрол по спазване на правилата за движение и прилагане на административнонаказателни и принудителни административни мерки“ – „от направената разпечатка на ежедневната форма на отчет и от изготвените документи от екипа, за периода от 02:37 часа, до 05:37 часа на 15.09.2022 г., нямат проверени МПС и лица, нямат установени лица, които нарушават правилата за движение по пътищата, и приложени съответни наказания и принудителни административни мерки, предвидени в ЗДвП, нямат установени технически неизправни МПС и приложени мерки съгласно ЗДвП.“; по т. 4 на чл. 39, ал. 1- „организационно-превантивни мероприятия“ – „от направената GPS справка и прегледаните записи с видеоинформация от АИС, екипът се намира в крайпътна територия извън платното за движение, в тъмната част на денонощието, откъдето не може да приложи принципа на организационно-превантивни мероприятия, като оказване на помощ на участниците в движението, предупреждение на водачите за влошено състояние на пътните условия, възникнали задръствания, ПТП, аварийно-ремонтни и други дейности и организиране на отстраняването на препятствия върху платното за движение“. Предвид вмененото нарушение следва да бъде прието, че дисциплинарното обвинение е за бездействие, тъй като посредством GPS – наблюдение било установено, че „екипът (включващ и жалбоподателя С. Св. А.) се намира в крайпътна територия извън платното за

движение, в тъмната част на денонощието, откъдето не може да наблюдава движението по пътищата. С други думи, прието е от дисциплинарнонаказващият орган, че полицейският екип на практика не е изпълнявал за посочения период от време служебните си задължения и на това основание деянието е квалифицирано (стр. 2 от заповедта, л. 13 от делото) като „дисциплинарно нарушение, по смисъла на чл. 194, ал. 2, т. 2 ЗМВР.

Неизпълнението на разпоредбите на ЗМВР и на издадените въз основа на него подзаконовни нормативни актове, съответно - неизпълнението на служебните задължения са регламентирани с нормите на чл. 194, ал. 2, т. 1, т. 2 ЗМВР, като дисциплинарни нарушения. Каза се, че деянието на полицай А. е квалифицирано по чл. 194, ал. 1, т. 2 – неизпълнение на служебните задължения, но описаните в процесната заповед факти и обстоятелства, както и диспозитива на дисциплинарното обвинение сочат на нарушение по чл. 194, ал. 1, т. 1, а именно - неизпълнение разпоредбите на ЗМВР и на издадените въз основа на него подзаконовни нормативни актове, конкретните текстове на чл. 39, ал. 1 от Инструкцията, с които е обвързано пряко бездействието на служителя представлява такъв акт, понеже инструкцията е издадена от министъра на МВР и представлява нормативен акт, по смисъла на чл. 7, ал. 3 от Закона за нормативните актове. За нарушение по чл. 194, ал. 1, т. 1 ЗМВР обаче, предвид императивната норма на чл. 200, ал. 1, т. 15 се налага дисциплинарно наказание „порицание“, но не „писмено предупреждение“, каквото е наложено с процесната заповед. Хипотезата на „неизпълнение разпоредбите на ЗМВР и на издадените въз основа на него подзаконовни нормативни актове“ не е предвидена като материалноправно основание по чл. 199, ал. 1 ЗМВР, за налагане на наказание „писмено предупреждение“. Неправилната квалификация на дисциплинарното обвинение е съществено нарушение, което пряко засяга правото на защита.

Съдът констатира и съществено нарушаване на процесуалното правило, по смисъла на чл. 195, ал. 1 ЗМВР. От писмото на л. 15 от делото се установява, че дисциплинарната проверка е по повод получено писмо от директора на Дирекция „Вътрешна сигурност“ – МВР, върху което ответникът - началник на 01 Сектор „Организация и контрол на пътното движение“, в Отдел „Пътна Полиция“ – СДВР е поставил саморъчно резолюция „Г-н А. В.“ и дата 21.10.2022 г. Със справката от 30.01.2023 г. до началник на 01 Сектор „Организация и контрол на пътното движение“ (л. 22), обобщаваща резултатите от проверката и подписана от началник 01 Група „Пътен контрол“ е предложено, на младши инспектор С. А. да бъде наложено дисциплинарно наказание „писмено предупреждение“. В левия горен край на справката ответникът е написал саморъчно „Да“ и се е подписал под щемпел с дата „30 jan 2023“. С други думи – още на 30.01.2023 г. дисциплинарнонаказващият орган е установил извършеното нарушение и самоличността на нарушителя, т.е. – нарушението се смята за открито на същата дата, предвид чл. 196 ЗМВР. От тази констатация следва, че двумесечният срок по чл. 195, ал. 1 ЗМВР е започнал да тече, считано от 31.01.2023 г. и съответно, съгласно правилото на чл. 60, ал. 3 ГПК е изтекъл на 31.03.2023 г. Процесната Заповед, № 4332з-313/05.04.2023 г. обаче е регистрирана деловодно на дата 05.04.2023 г., т.е. е издадена на петия ден, след изтичането на двумесечния срок. Едногодишният срок по чл. 195, ал. 1 ЗМВР касае хипотеза, при която, след изтичането на двумесечния срок извършеното нарушение и самоличността на нарушителя не са открити, но за случая тази хипотеза не е приложима. В същото време ответникът, чиято е тежестта по чл. 170, ал. 1 АПК не твърди, не установява и

не доказва наличие на обстоятелства, по смисъла на чл. 195, ал. 3 ЗМВР. Представената докладна записка (л. 27) до началника на Отдел „ПП“ – СДВР за удължаване срока на проверката по дисциплинарната преписка, поради заболяване на служител, компетентен да разгледа видеофайловете за процесния автомобил, не представлява обстоятелство по чл. 195, ал. 3 ЗМВР.

Съдът приема за неоснователно възражението на адвоката - пълномощник, че ответникът не е спазил изискването на чл. 206, ал. 1 ЗМВР, преди налагане на дисциплинарното наказание да изслуша държавния служител или да приеме писмените му обяснения. Представена е покана до жалбоподателя (л. 32) за даване на писмени обяснения, която той е получил на 29.03.2023 г., както и протокол (л. 31), че до 10 часа на 06.04.2023 г. той не е представил обяснения.

В заключение, предвид изложените мотиви Заповед № 4332з-313/05.04.2023 г., макар да е издадена от компетентен административен орган представлява материално и процесуално незаконосъобразен индивидуален административен акт, жалбата против който следва да бъде уважена. В тази връзка е основателно (чл. 143, ал. 1 АПК) искането за възстановяване на жалбоподателя разносните за делото – 10 лева държавна такса и 900 лева заплатено на адвоката възнаграждение, което, макар да няма възражение от ответника, според Съда не се явява прекомерно високо, с оглед чл. 8, ал. 2, т. 3 от Наредба № 1/2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения.

Водим от изложените съображения и на основание чл. 172, чл. 172а, чл. 143, ал. 1 АПК, чл. 211, изр. второ, вр. чл. 197, ал. 1, т. 2 ЗМВР, Административен съд София - град, 14^{-ти} състав

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалбата от С. С. А. издадената от началника на 01 Сектор „Организация и контрол на пътното движение“, в Отдел „Пътна Полиция“ – СДВР ЗАПОВЕД № 4332з-313/05.04.2023 г.

ОСЪЖДА Столична дирекция на вътрешните работи – МВР да възстанови на С. С. А. – ЕГН: [ЕГН] разносните за делото и възнаграждението за един адвокат, в общ размер на 910 лв. (деветстотин и десет лева).

Решението е окончателно и не подлежи на касационно обжалване.

СЪДИЯ: